

6. На жаль, серед вчених на них було звернено мало уваги. Перші кроки було зроблено А.Кримським, І.Соколовим, І.Франком, Ігуменом М.Вробелем та ін.

7. Про початок написання цих рукописів немає "...багато позитивних звісток...". Можна лише сказати, що "...переважна частина тих рукописних творів не оригінальна, що се переробки відповідних чужомовних творів".

8. Коли приглянутись до рукописів, то побачимо, що давніші з них прозові, новіші - переважно заповнені духовними віршами. "Світських поезій не подибуємо в угорських ніяких, крім одної або двох, хоч у галицьких вони досить часті".

БОГДАНА КРИСА

ІСН АН УРСР

ВОЛОДИМИР ГНАТЮК ПРО УКРАЇНСЬКУ
ПОЕЗІЮ XVII - XVIII ст.

Увага Володимира Гнатюка, фольклориста й етнографа, до проблем середньовічної української поезії - це природний вихід на ту царину, яка пролягає між двома традиціями - фольклорною і книжною.

Насамперед тут впадає в вічі відсутність протистояння, на якому нерідко наголошують інші дослідники, виходячи звичайно з того, що народне завжди краще від книжного. І навіть тоді, коли писемна художня традиція розглядається апріорі як вищий рівень розвитку мистецтва слова, середньовічна українська поезія неминує розчаровує. В результаті склалася сумна практика будь-що притягати творчість того чи іншого автора до фольклорної мірки, хоча це, як правило, загрожує великим спрощенням, що зустрічаємо, наприклад, в деяких дослідках над поезією Г.Сковороди.

Інший підхід до книжної української поезії бачимо у В.Гнатюка.

Займаючись її дослідженням і публікацією майже принагідно, він не забуває підкреслити, що краса цих пам'яток захована в недостатності знань і уявлень про них. На першому місці у його спостереженнях виступає давність, місце в національному відродженні, паралельність книжних і народних творів, спадковість форми, зв'язок зі школою. Дуже часто це лише постановка проблеми, але така постановка, яка застерігає від остаточних і категоричних тверджень. Таким чином В.Гнатюк розглядає книжну українську поезію як своєрідне й неповторне явище, що займе з часом належне йому місце в історії національної літератури.

ОЛЬГА КУЦА

Тернопільський педінститут

МИХАЙЛО ДРАГОМАНОВ І ВОЛОДИМИР ГНАТЮК:

ДО ПРОБЛЕМИ ВЗАЄМИН

Прагнення М.Драгоманова територіальної та духовної цілісності українських земель, бажання вивести Україну "перед очі цивілізованого світу" стало насущною потребою В.Гнатюка і великою мірою зумовило його багатогранну діяльність на Закарпатті. "В.Гнатюк вступив на науковий шлях під безпосереднім впливом М.Драгоманова" /Див.: Микола Мушинка. Володимир Гнатюк. Життя та його діяльність. Париж-Нью-Йорк-Сідней-Торонто, 1987. -с.131/. Відповіддю на заохочування М.Драгоманова до вивчення закарпатського фольклору /"нарід, що стинався з кількома іншими народами, як Угорські Русини, не може не мати тут незвичайно багато інтересного" /Див.: Розвідки Михайла Драгоманова про українську народню словесність і письменство.

-Львів, 1906. Т. III, -с.58./ стала багаторічна праця В.Гнатюка у цій галузі. Дослідження народної творчості цієї частини України, на вимогу М.Драгоманова, він здійснював у згальнослов'янському та